

Οὐδετέρα' περνοσε μὲ τάξι,
καὶ Διπλαῖς-Τετραπλαῖς τὴν' κυττοῦσαν,
καὶ τὴν εἶχαν μὴ βρέξῃ μὴ στάξῃ,
καὶ τί θέλει συγνά τὴν' ρωτοῦσαν.

Ἦτον ἔλων στοργῇ καὶ καμάρι,
μὰ' στοῦς Ἄγγλους πῶς πῆγγαινε κόντρα
χθῆς ἀκόμη τὸ πῆρε χαμπάρι
καὶ τὸ Φόρειν' Ὀφφις στήν Λόντρα.

Τί στοργῇ τῶν Ἐγγλέζων καὶ πῶση
ἴσου Λεβάντε τὴν πρώτη κυρία,
δὲν' μποροῦσε κι' ὁ Γκρέν νὰ νοῖωση
γιατί τόση τῆς εἶχε λατρεία.

Κι' ἀφοῦ τόσον πολὺ τὴν εὐνόησε
καὶ τῆς ἐψάλαν ὕμνους εὐμόλπους,
καὶ τὸ Φόρειν' Ὀφφις ἐνόησε
πῶς ἀθέρμαινε ἔπιν' στοῦς κόλπους.

Ἦ τῶν Ἀγγλων πιστὴ φιλενάδα,
ἐποῦ ψέμματα κῶσει γερὰ,
τῶρ' ἀκούει πικρὴ πατινάδα
πῶς ἐφέρθη πολὺ πονηρά.

Τῶρ' ἀκούει καὶ τούτα καὶ τἄλλα,
τῶρ' ἀγάπη γιὰ τούτη δὲν κρῦβουν,
τελεσίγραφα μόνον μεγάλα
ἴσῃς Ἀρκούδας τὴν μούρη τὰ τρίβουν.

**Καὶ ὁ σύντροφός του ψάλλει
ἴσῃν ἔδρα ρέιμα πάλι.**

Φ. — Βουλγαρία πηδᾷ φρενιασμένη,
διαδόσεις ἀκούω καὶ φήμας,
καὶ στρατὸς Ἀγγλογάλλων διαβαίνει
ἀπὸ γῆ Μακεδόνων δική μας.

Καὶ τὸ κράτος φωνάζει γι' αὐτὸ
μ' ἕνα τόνο πολὺ δυνατὸ,
καὶ παρὰ πᾶνα δίκαια κάνει
καθὸ κράτος οὐδέτερον πάνυ.

Ἄλλ' ἐγὼ δὲν ἰβρόνω μὲ τύπους,
ἴσῃς καρδιάς μου προσέχω τοῦς κτύπους,
κι' ἐνφ' μ' ὕναιρα πάλι κοιμοῦμαι
μὴ φωνὴ μὲ ζυπνᾷ καὶ τὰ χάνω,
καὶ τοῦς Γάλλους Φαδίσρους θυμοῦμαι
καὶ τὸν Τσάιτδ' Ἀρλόδ δὲν ξεχνάω.

Τοῦς στρατοῦς μὴ σικί' χαιρετίζει,
ποῦ μ' ὄρμη ξεπατεῖται ραγδαία,
καὶ μὲ δόξης πνοὴ κυματίζει
κι' ἡ γαλάξια τοῦ Ἐνοῦς ἴδια.

Καὶ διαβαίνει στεροῖας καὶ παλάγη,
ἴσθηθεις τὴν φωνάζουν μητέρα,
κι' ἀγραυλοὶ τὴν ὕμνονε καὶ μάγοι,
ποῦ λαμπρὸν ἀτινίζουν ἀστέρα.

Γι' αὐτὴν ὕμνονε καὶ τῶρ' ἀνακρούω,
γι' αὐτὴν μέλπει Πατρίς ἀναστάς,
Βουλουτὸν παπαρθέλαις ἀκούω
καὶ φωνάζω: γκουάρντα ἐ πάσσα.

Ἐνωτίζομαι τούτους κι' ἐκείνοὺς,
ἀπαντῶ καὶ πολλοὺς Ταρταρίνοὺς,
ἐποῦ ξέρονε καὶ κόβουν τὰ πράσα,
καὶ φωνάζω: γκουάρντα ἐ πάσσα.

Εἰς τοὺς ἀνδρα προσέχω τοῦ λόγου,
καὶ μνηστοήρες πολλοὶ τῆς ἀψέγου
μπασαβίελα βαροῦν καὶ γράν κάσσα,
καὶ φωνάζω: γκουάρντα ἐ πάσσα:

Κι' ἔως οὔτω νάβῃ τὸ ξημέρωμα
ἢ Βουλὴ μας ἀγρῶπνησε πάσα,
κι' εἶδα μούτρα πολλὰ γιὰ διδέρωμα,
κι' εἶπα πάλι: γκουάρντα ἐ πάσσα.

**Ἄγγελος ἐξημμένος
φθάνει κατεσπευσμένως.**

Ξαφνικὸ σὲς ἀγγέλλω μαντάτο,
ποῦ μὰς φέρνει καὶ τῶρ' ἔνω κάτω.
Ὁ Λευτέρης σὰν πρὶν παραιτήθη
καὶ κατὰ πληκτα μένονε τὰ πλήθη.

Νέα κρίσις τὸν νοῦ μας σαλεύει
καὶ κομμάτων βελάζουν ἐρίφια,
κι' ἀπ' ἔδω κι' ἀπ' ἐκεῖ βασιλεύει
μὴ μεγάλη αἰγὴ καὶ κατήφεια.

Ποία κρίσις κι' αὐτὴ... σὲ καλὸ μας...
τώρα πηδὰ σταματᾷ τὸ μαλὸ μας.
Μὰ δὲν πρέπει μ' αὐτὴν νὰ σκοτίζετα,
κι' ἂν τὸ κάθε μαλὰ μὲνὴ στάσιμο,
γιὰ τῆς μπόρας αὐταῖς ἄς σκοτίζετα
ὅποιος ἔχει κεφάλι: γιὰ χάσιμο.

Τώρα πάλι γιὰ κάλπαις σφριγῶ,
κρίσιν, Μοῦσα, καὶ νὸν ἀναμάσσα,
μὰ μὲ σὲς τοῦς ξυλοῦς κι' ἐγὼ
ξεφονίζω: γκουάρντα ἐ πάσσα.